

Sygn. akt IV KS 53/21

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 listopada 2021 r.

w sprawie **P. K.**

oskarżonego o czyn z art. 220 § 1 k.k. i art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

kwestii dopuszczalności skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 25 maja 2021 r., sygn. akt III Ka (...)

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt X K (...)

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 27 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z

dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437 ze zm.)

postanowił

1. pozostawić skargę bez rozpoznania;

**2. obciążyć oskarżonego P.K. kosztami sądowymi
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt X K (...), Sąd Rejonowy w R. uniewinnił oskarżonego P. K. od „zarzutu popełnienia czynu wyżej w wyroku opisanego tj. popełnienia przestępstwa z art. 220 § 1 k.k. i art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.” Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia co do innego oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2021 r., sygn. akt III Ka (...), Sąd Okręgowy w R., po rozpoznaniu m.in. apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, uchylił zaskarżony wyrok co do oskarżonego P. K. i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.. Wyrok zawierał również rozstrzygnięcia co do drugiego z oskarżonych.

Od wyrok sądu odwoławczego, powołując się na przepisy art. 539a § 1 i 2 k.p.k., obrońca wywiódł skargę.

Skarga ta została przyjęta zarządzeniem sędziego Sądu Okręgowego w R. z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygn. akt III WSU (...), a następnie wraz z aktami sprawy przekazano ją Sądowi Najwyższemu.

W odpowiedziach na skargę oskarżyciel publiczny i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wniesli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga na kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego, wywiedziona przez obrońcę oskarżonego, jest niedopuszczalna z mocy ustawy i jako taka musiała zostać pozostawiona bez rozpoznania.

Zauważyć należy, że w przedmiotowej sprawie akt oskarżenia został wniesiony do sądu w dniu 30 czerwca 2011 r. (k. 369 – 377; 389). Przepisy rozdziału 55a kodeksu postępowania karnego, traktujące o skardze na wyrok sądu odwoławczego, stosuje się do spraw, w których postępowanie jurysdykcyjne zostało zainicjowane akt oskarżenia wniesionym do sądu po dniu 30 czerwca 2015 r. Wynika to jednoznacznie z treści art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437 ze zm.) – tak trafnie Sąd Najwyższy m. in. w postanowieniach z dnia 22 stycznia 2018 r., V KS 2/18 oraz z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt II KS 24/20). Bez znaczenia pozostaje przy tym to, że wskazany w części wstępnej uzasadnianego postanowienia, wyrok Sądu Rejonowego jest już trzecim wyrokiem pierwszoinstancyjnym wydanym w tej sprawie, gdyż dwa poprzednie (wydane w postępowaniach toczących się odpowiednio pod sygnaturą X (...) - k. 933 - 936 i X K (...) - k. 1659 – 1662) zostały uchylone przez sąd odwoławczy (w postępowaniach toczących się odpowiednio pod sygnaturą II Ka

(...) – k. 1041; II Ka (...) – k. 1944) i w konsekwencji sprawa była przekazywana do ponownego rozpoznania. W postępowaniu odwoławczym zakończonym wyrokiem zaskarżonym skargą zastosowanie miał bowiem przepis art. 437 § 2 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. (zob. art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r., Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.), który nie zawierał istniejących dopiero od dnia 1 lipca 2015 r. ograniczeń co do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (zob. obowiązujący art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.), których to przestrzeganie gwarantować ma właśnie – według intencji prawodawcy – instytucja skargi na kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego.

Powyższy wywód prowadzi do konkluzji, że wywiedziony w niniejszej sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia był niedopuszczalny z mocy ustawy, co w konsekwencji wywołało konieczność pozostawienia go bez rozpoznania. Jako podstawę uzasadnianej decyzji procesowej wskazano przepisy art. 27 k.p.k. a *contrario* w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 przywołanej wyżej ustawy z dnia 11 marca 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 437 ze zm.), co jest oczywistą konsekwencją faktu, że przepisy rozdziału 55a kodeksu postępowania karnego nie mogą być stosowane w niniejszej sprawie. Dotyczy to także art. 539f k.p.k. w zw. z art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2018 r., V KS 2/18). W tej sytuacji konieczne było odwołanie się do przepisu zawierającego ogólną normę kompetencyjną określającą zakres kognicji Sądu Najwyższego.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy pozostawił skargę bez rozpoznania, a kosztami postępowania skargowego obciążył oskarżonego.